

כל הצלמים פרק שלישי עבודה זרה

מז.

עין משפט
נר מצוה

סבב א מיי פ"ג מהל' זל
 תארוז מנזה הל' י:
בב א מיי פ"ג מהל' זל:
בב א מיי פ"ג מהל' זל:
 הלל א תושע"ע א"ח
 כ' מרמטט סעי' א'
בב ד א מיי פ"ד מהל'
 שחטת' הלל' א סמנ
 עשין סר תושע"ע י"ד
 כס סעיף יא:
בב א מיי פ"ח מהל' ז'ט
 הלל א תושע"ע א"ח
 תושע"ע א"ח א' סעי'
 ח:
בב א מיי פ"ג מהל' זל
 מקדש הל' א סמנ
 עשין סעי'
בב ח א מיי פ"ד מהל'
 תארוז מנזה הל' י:
בב א מיי פ"ג מהל' זל:
 ענדת' בוכניס הלל
 א סמנ לאון מר תושע"ע
 י"ד א סר מרמטט א'

לעזי רעש"י

לשיל"ש [ילימיל"ש].
חלילים.
קורדי"ש. מיתרים (של כלי
גינה).

רבינו חננאל

[illegible]

הבא מעיקרא חמים והשתא סולת. מימא הכא משמע דימיר
יש להמיר חטים ועשאן סולת יומר מוולד ובמרוצה (ב"ק דף
א. וס. ד"ה) משמע אפכא דב"ש מוקמי גם לרבות שנייהם
וממירין ולדויהם וי"ל דהתם גבי אטנן טעמא דב"ש משום דלא ניחא

אָלע עבודות כוכבים ינחא ליה צנפניה
והכי אמר רבא פ' כל האסורין
(פמורה דף ל: ושם ד"ה נחמה) וכל
מוקצה ונעבד אסור נחמה ליה
צנפניה: **וְאֵלֵיבָא** דרבי יוסף
בר יהודה **לֹא תִיבֵעִי** דָּךְ. הוּא מַנִּי
לְמִיבֵעִי צִלְיָן הָעוֹמֵד מֵאֲלוֹי וְאֵלֵיבָא
דכ"ע או צנפנעו גרעין לפי מה
שפירש אלא ינחא ליה למיבעי אליבא
דרבנן אי נמי צאילנות דשכיחי
א"צ צאילן שנטעו ולצסוק עצדו
נמי הוה מני למיבעי אליבא
דר' יוסי בר יהודה צעיקר אילן
אס נאסר מה שיהי שם קודם
שעצדו כדאמרין לעיל איזהו דבר
(1) שפירותיו אסורים ויעקרו מותר הוה
אומר אילן שנטעו ולצסוק עצדו:
מִי מֵאִים אֵו לֹא. ר"ל אֵת לִיה

שפיר דרצא (סוכה לא): דלוצל
של עצדות כוכבים לא יטול ואם נטל
יאל דהסם מיירי קורס ציטול וצייגענד
יאל דמלות לא ליהנות נתנו אבל הכא
מיירי אחר ציטול וצייגענד מי מאס
למחלה לא לא: אשכנזי שבתא
קא מיבעיא ליה יש רחוי או אין
רחוי. (ה) כדלמרין (בסוכה דף גז.)
גבי נקטס ראש ^א (דלוצל) ועלתה צו
תמרה מערב יום טוב כשר ובעלתה
צו תמרה ציו"ט מצעיל ליה הסם
ופשטי ין הכא ומכסוה הרוח וכו'
ומחקי חיקין מימנה מפשוט דליין
רחוי מהסיא דהסם. (דף גז:) היו
^א (ענפיו) מרובין מעליו פסול ואין
ממעטין ציו"ט ואם מיעטן כשר ומוקין
לה (סס גז:) ואפי' אשחור מעיו"ט
דהסאס היו רחוי מעיקרון ין הכא
וכי היכי דעלתה צו תמרה ציו"ט
ואפי' הסם מיעטן כשר אלמא אין
רחוי וי"ל דתמרה אין צידו להעלות
תמרה וכן ציטול אשירה אין צידו
דע"י ענד כוכבים צריך לנטלה ולא
דע"י אחר דהוה ציו"ט.

היינו בעיא דרשב"י. נקט רשב"י
משום הלכותה דמי כמי
בזוית דהא בכלל בעיא דרמי בר
חמא היא שהרי נשמנה ע"י טויה:
קרניה מהו הצוצרות. ממה
דהא מניח פרק הקומץ
רבה (מנחות דף כח). חצוצרות היתה
באה מן העשת של כסף עשאה של אחר
מימי מתכות פסולה ועל שכן של קרן
דבטלמא הסיח דקנים (פ"ג מ"ו)
דמנן כשהוא מת קולו ו' [שמך] קרניו
[שמך] חצוצרות [כר'] י"ל שהוא שופר
של ה' (קדוש) השנה נדליתא פ' במה
מדליקין (שבת דף לו). חצוצרות
סיפורא אזל הכא במכשירי קרבן קא
מיירי דלמינן ותקעתם בחצוצרות
על עולותיהם וי"ל דהוא דמנחות
הכהנים והכא בחצוצרות של לויס
וכמה כלי שיר היו שם כנורות ונבלים
ומנצלים תדע דקאמר בסמוך עיקר שירה צפה (ז) ושיר לא מעבדא
ואין זה יכול להיות והכתיב ותקעתם בחצוצרות אלה ש"מ דרפי'
דמקיעה דקרא לכהנים ורבי' יהודה מפרש דההיא דמנחות בשל
משל דקאמר ורבי' וצחוספתא מנינו היו מחזקין וחצוצרות
של וצב צדיקה (ועי' תוס' דבמות סח. ד"ה כשהוא): **א** חצוצרות
הוא חלץ חוץ לשדיהם הא תנן (צ"ק דף פא.) מעשין שלל בתחלה
יו מים של רצים ואינם נאסרים:

אצניו

לִּיה אֵילִימָא אִי לְמִיא
בִּסְפֵּל אִם הֵם אֲסוּרִים
וְהָכִי קָא מִיבְעִיא לִּיה
טִמְעוֹן בֶּן יְהוֹצֶדֶק מִים
וְתוֹ. כִּיצַד יַעֲשֶׂה כּוֹנֵס

אבל עיברו ולנסוף נרבעו ד"ה אסורין. דהיא וולדה נרבעו. וגבי נרבעד נמי היא וולדה נרבעד ואסורים ואע"ג דחזר ונשמה אין שינוי בצנענעל להוילאו מאיסורו: ואיכא דאמרי. רב זוטרס גופיה לאיסורא הוה פשט וה"ק ואממר עלה אמר רבא אמר רב נחמן כו':

ואסירי לדיה דאין שינוי נענעד:
 ומהדר ליה תלמודא הכי השתא:
 הסם. לא אישתני דמעיקרא צמעי
 האמו היה קרוי צהמה והשתא קרוי
 צהמה: דשא הוא דאחיזא באפה
 דלתי הרכס היו סגורין צמיו:
 ונולדו מהו למאס. אתלי יס נענד
 וצמחוצר אלל גבוה הכא לענין מלוא
 לולב מאי: איסרה. שנאסרה אף
 להדיוט וביטלה כדאמרינן צמתי^ו
 ונטל מה שהחליף וקמייצעי ליה
 אס ראיה שוב למלוא אס לאו: יס
 דהוי אלל מלוא. מי הו' שייכא תורת
 דהוי צמלוא דימא עולמית ונדחה
 נענדו איסרה ידחה עולמית: או
 דאין דהוי. ומשחרא: אלל שחור
 ונפגלה. לאחר שכיסתו הרוח:
 ה"ג והיוין צה כי חור ונפגלה מאי
 הו. הא אידיה ליה כשכיסתו הרוח
 כיון דכל זמן ללא תגלה פטור
 מלכסות אידיה ליה מכסוי: ל"ש
 לקולא. כגון גבי איסרה שצטלה
 למיהדר לאישתריא לולב למלוא:
 ל"ש לחומרא. כגון גבי כסוי דמייצין
 למיהדר ולכסוי: או דלמא ספוקי
 מספקא ליה. אי יס דהוי אי אין

דרכ פפא גופיה איבער
ליה א' לרב פפא דא
שנא לקולא ולא ש
ספוקי מספקא ליה ו
לא אמרינן תיקו בע
לבהמה צמרה מהו
אי תכלת לכהנים היי
ואי תכלת לצביצית
ה"נ דלא הוה למיבע
ליה הא משום דא
צמרה מהו לתכלת
שוקיה מהו לחלילין
אליבא דמ"ד עיקר
הא דהוה צמרה מהו

מסורת הש"ס

(א) מוליך פו. [סוכה לג.]
 (ב) סוכה נ: גא. [מעצת חו.
 (ג) מעצת יא.], א [לקמן גט.],
 (ד) שבת פב., ה [ג"ר רי"ף
 ירמ"ש כותלו כ"ר רש"י],
 (ו) [לקמן מ"ח.], ז [דף מו.
 מ"ו:], ח [סוכה גא.],
 (ט) [ג"ל דהדס:], י [ג"ל
 ענבין:], יב [וע"פ חו"ס סוכה
 גב. סוף ד"ה באשרה וחוס',
 יג. סוף לג. ד"ה נקטס:], יד [ג"ל
 דהש].

הגהות הב"ח

[illegible]

הגהות מהר"ב

רנשבורג

[א] גמ' ארבעין ליה מפשט
 פשטא ליה לרב פפא.
 נמחא.
 י"ב בבורה ק"ג ל"ג ע"א
 זיוו. וכו' מפרש"י שם
 פסיקתא מפשט פשיטא ליה
 נתנא וכו' ע"כ משמע
 דר"פ עמנו וכו'
 פשיטא ליה מורה לנן וכו'
 חומרת וכו' וכו' הכפוש"ת
 שם אלא שלא נשמיע
 מרש"י ועי' ט"ו א"ח כ"י
 תרמ"ו ופרי"ה ז"ח כ"י
 כ"י פטוי"ה ודו"ה"

מוסף רש"י

[illegible]

לבנותו. דקמהני לעבודה זרה (שם). שלו ושל עבודת כוכבים. שהיה חזי מקום הסומל של ע"ז (שם 39:).

למיא דקמיה קא סגיד וקמאי קמאי הא אזלי להו או דלמא לדברותא דנהרא. לעיקר הנהר קא סגיד. וי
של רבים אינן נאסרין ופשטינן ודאי מים של רבים אינן נאסרים כי קא מיבעיא ליה מים הנובעים מאר